

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

2. DUBNA 2006

Z obsahu:

Ježíšova vůle o Církvi a volba apoštolů

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
15. 3. 2006
- strana 2 -

Za Eucharistii a papeže

Svatý Edmund Kampián,
jezuíta a mučedník
- strana 4 -

Mučedníci mše svaté

Paolo Risso
- strana 6 -

Obraz Boha u Panny Marie na Michelangelově Pietě

- strana 7 -

Pane, nejsem hoden

Christof Heider
- strana 8 -

Změna ministra -

žádná změna pro církve
Jiří Karas, poslanec PČR
- strana 9 -

Lesk kněžského celibátu (3)

- strana 10 -

V Ježíšově škole (12)

Evangelium podle
svatého Marka
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (50)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Celý svět si 2. dubna 2006 připomíná
první výročí úmrtí velkého papeže Jana Pavla III.*

Ježíšova vůle o Církvi a volba apoštolů

Draží bratři a sestry, po katechezích o žalmech a kanticích ranních chval a nešpor chtěl bych věnovat další střední setkání tajemství vztahu mezi Kristem a Církvi a začít zkušeností apoštolů, a to ve světle úkolu, který jim byl svěřen. Církev byla založena na základě, kterým jsou apoštolové jakožto společenství víry, naděje a lásky. Skrze apoštolovy dojdeme zpět až k samotnému Kristu. Církev začala vznikat, když několik galilejských rybářů potkalo Ježíše, dali se získat jeho pohledem, jeho hlasem, jeho věřným a pevným pozváním: *Následujte mne, učiním z vás rybáře lidí* (Mk 1,17; Mt 4,19). Můj milovaný předchůdce Jan Pavel II. doporučil Církvi na počátku třetího tisíciletí, aby rozjímala o Kristově tváři (srov. NMI 16n). V katechezích, které dnes zahajují, půjdu stejným směrem a chtěl bych ukázat, jak právě světlo této tváře se zrcadlí v Církvi (srov. LG 1), a to i přes omezenost a stíny naší křehké a hříšné lidské přirozenosti. Po Marii, která je čistým odleskem Kristova světla, jsou to apoštolové, kteří svým slovem a svým svědectvím nám předávají Kristovu pravdu. Jejich poslání tedy není izolované, nýbrž je situováno do tajemství společenství, které zahrnuje celý Boží lid a uskutěčňuje se postupně od Starého k Novému zákonu.

Společenský charakter Božího království

Úvodem je třeba říct, že nemůžeme porozumět plně Ježíšovu poselství, jestliže ho oddělíme od kontextu víry a naděje zvoleného národa. Tak jako Jan Křtitel, jeho bezprostřední předchůdce, tak i Ježíš se obrací především k Izraeli (srov. Mt 15,24), aby zde provedl „žně“ v eschatologické době, která k němu dospěla. Tak jako Janovo i Ježíšovo kázání je současně pozváním k milosti i znamením odporu a soudu pro celý Boží lid. Proto od prvního okamžiku své spásné činnosti

Ježíš směřuje k sjednocení Božího lidu. I když jeho kázání je vždy vyzvou k osobnímu obrácení, ve skutečnosti směřuje ustavičně k ustanovení Božího lidu, který přišel sjednotit a spasit. Individualistická interpretace Kristova hlásání o království, jak ji pojímá Adolf von Harnack ve svých lekcích „Podstata křesťanství“, vyznívá proto jednostranně a nemá opodstatnění: „Království Boží přichází natolik, nakolik přichází k jednotlivým lidem, nachází přístup do jejich duše a oni ho přijímají. Boží království je Boží *nadvláda*, jistě, ale je to nadvláda svatého Boha v jednotlivých srdcích“ (3. lecke 100n). Ve skutečnosti je tento individualismus typicky modernistickým pojetím: v perspektivě biblické tradice a v horizontu židovství, do něhož Ježíšovo dílo vstupuje s celou svou novostí, je jasné, že celé poslání vtěleného Syna má zaměření společenské, protože směřuje k tomu, shromáždit v jedno eschatologický Boží lid.

Ustanovení Dvanácti

Evidentním příznakem záměru Nazaretského sjednotit společenství smlouvy, aby v něm ukázal naplnění slibů daných prarodci, je ustanovení Dvanácti: „Potom vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy. Ustanovil těchto dvanáct...“ (Mk 3,13-16; srov. Mt 10,1-4; Lk 6,12-16). Na místě zjevení, „na hoře“, s iniciativou, která ukazuje absolutní záměr a určení, ustanovuje Dvanáct, aby spolu s ním byli svědky a hlasateli příchodu Božího království. O historičnosti tohoto povolání není žádných pochyb nejen z důvodu prastarých a mnohonásobných svědectví, ale také z toho prostého důvodu, že se zde objevuje jméno Jidáše, apoštola zrádce, a to i přes těžkosti, jaké jeho přítomnost mohla způsobit rodící se komunitě. Počet dvanáct, kte-

rý evidentně připomíná dvanáct izraelských kmenů, poukazuje na prorocko-symbolický význam, kterým se vyznačuje nová instituce. Jelikož už před časem zapadl systémem dvanácti kmenů, naděje Izraele očekávala jeho obnovení jakožto znamení příchodu eschatologické doby (máme tu na mysli závěr knihy Ezechiel: 37,15-19; 39,23-29; 40-48). Tím, že si vybral Dvanáct a učinil je společníky svého života a svého poslání při hlásání Království slovy i skutky (srov. Mk 6,7-13; Mt 10,5-8; Lk 9,1-6; Lk 3,13), chce Ježíš říct, že nastala konečná doba, ve které se naplní Boží sliby.

Ježíš a Církev jsou neoddělitelní

Těchto Dvanáct se samotnou svou existencí (jsou povoláni z různých prostředí) stává výzvou pro celý Izrael, aby se obrátil a dal se převést do nové smlouvy, která je úplným a dokonalým naplněním oné staré. Tím, že jim svěřil při Večeři před svým utrpením úkol slavit jeho památku, ukazuje Ježíš, že by chtěl na celé společenství v osobách jeho představených přenést poslání být v dějinách znamením a nástrojem eschatologického sjednocení, které má v něm počátek. V tomto světle chápeme, jak jim Zmrtvýchvstalý předává – spolu s vylitím Ducha Svatého – moc odpouštět hříchy (srov. Jan 20,23). Dvanáct apoštolů je tak nejviditelnějším znamením Ježíšovy vůle týkající se existence a poslání jeho Církve jakožto záruky, že mezi Kristem a Církvi není prázdné protirečení. Proto také je s Ježíšovým záměrem zcela neslučitelný slogan, který byl před několika lety v módě: „Ježíš ano, Církev ne.“ Mezi vtěleným Božím Synem a jeho Církvi je hluboká, nerozdělitelná, tajemná kontinuita, v jejíž síle je Kristus dnes přítomen ve svém lidu a zvláště v těch, kteří jsou nástupci apoštolů.

Bollettino Vaticano 15. 3. 2006
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Takřka celý rok musel Benedikt XVI. čekat na to, než mohl zařadit na pořad tradičních středních katechezí téma podle svého srdce. Již první z nich napovídá, že půjde o seriál velice aktuální a nadmíru potřebný. Bude to jasné světlo základních pravd o Církvi do mlh a temnot relativismu a deformovaného pluralismu, světlo, které potřebujeme, abychom v sobě obnovili opravdovou a odůvodněnou římskokatolickou uvědomělost.

Těch katolíků, kteří si cestu k pravé církvi museli nejdříve sami najít a prošlapat, není mezi námi mnoho. Většina z nás se na volbě „své církve“ podílela podobně jako na volbě svých rodičů. Nicméně takřka každý z nás se dříve či později ocitne jakoby na rozcestí,

kde musí k dosud samozřejmé příslušnosti k církvi sám vědomě dát nebo nedát souhlas. Pro mnoho lidí zvláště v procesu definitivního osamostatňování osobnosti v době dospívání je jednou, ne-li dokonce jedinou z těchto alternativních cest volba postavit se i ve věci „náboženské příslušnosti“ tak říkajíc na vlastní nohy a prostě se rozejít s institucemi, jako jsou církve a náboženské společnosti.

„Ježíš ano, církev ne,“ to je onen módní slogan, který připomíná i papež ve své katechezi.

Výběr rozmanitých „spirituálních alternativ“ je dnes více než bohatý. V době, kdy jsme doslova zaplavováni konkurenčními nabídkami

Pokračování na str. 11

Cesta ke slávě

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Zemře-li zrno, vydá mnohý užitek.

Připrav se na setkání s Pánem tím, že si pozorně přečteš dnešní úryvek Janova evangelia. Nejsi dnes sám, kdo vyšel hledat Pána. Pozdrav se s řeckými poutníky, kteří přišli zdaleka nejen proto, aby se poklonili Hospodinu, ale také proto, aby spatřili Ježíše Krista. Blahopřej jim k této jejich svaté horlivosti. Ty, kteří ho hledají, odměni Ježíš nejen tím, že ho uvidí, ale uslyší dnes také hlas samotného Otce, který chce dát najevo, jaké zalíbení má v pokoře a poslušnosti svého Syna.

To, co vzbudilo takový zájem řeckých poutníků vidět Pána, je především jeho pověst divotvůrce. Dnes však se spolu s nimi dovíš, že jeho pravá sláva se zakládá na něčem zcela jiném. Při pohledu na zrno bohatě obtěžkaný klas sotva někdo vzpomene na ono jediné zrno, ze kterého klas vyrostl. To zrno před časem umřelo v půdě, vydalo ze sebe vše, co mělo a čím bylo. Z jeho úplného zmaru pak vzešel stonásobný užitek. Pán na to poukazuje tentokrát jako na obraz své nastávající cesty. Mluví však o tom také proto, aby tě získal k následování. To je jeho velký dar pro ty, kteří by tak rádi viděli Ježíše.

Jak se díváš na toto jeho pozvání a možnost přinášet *mnohonásobný užitek*? Ta největší služba, kterou můžeš Ježíši prokázat, spočívá v tom, když se připojíš k jeho cestě a budeš tam, kde je On. Budete spolu procházet bolestnou sebeobětí, ale právě tím *dojdeš cti u Otce*, protože pomůžeš uskutečňovat jeho záchranný plán spásy. V tom spočívá pravý smysl následování Krista. Je to tajemství tolika světců, kteří jsou nyní s Pánem ve slávě nejen sami, ale i s těmi, které přivedli a které stále ještě přivádějí k němu jako svůj *mnohonásobný užitek*: jsou s nimi zástupy duší, které získaly milost jako plod, který vzešel z jejich úplné dobrovolné oběti.

Děsí tě představa zrna zatlačeného do země, aby tam *ztratilo svůj život*? Není to nic divného, když tě při pomyšlení na možné utrpení sevře úzkost a strach. Tento hluboce lidský pocit se nevyhýbá ani Božímu Synu. Ale on se mu nepoddává a přijímá ho. Vždyť *právě proto přišel*. Také tato tíživá úzkost je součástí jeho bezvýhradné sebeoběti. Svou ochotou ve spojení s Pánem *zemřít jako zrno v zemi* přispíváš k tomu, aby *jmé-*

no Otce bylo oslaveno. Právě proto i *kvůli tobě se ozývá z nebe Otcův hlas*, který si uloží hluboko do svého srdce a připomíněj si ho vždy, kdykoliv tě přepadne tíha strachu, osamocení a stravující bolesti. Jsou to jen porodní bolesti nového života, který přináší užitek a vede ke slávě.

Ježíš nachází sílu a útěchu nejen v Otcově hlasu, ale i v ochotě těch, které strhne jeho příklad. *Až bude povýšen od země*, bude neodolatelně přitahovat k sobě milující duše a probouzet v nich ochotu a připravenost připojit se k jeho vznešené oběti. Jeho smrt na dřevě kříže tak bude *vydávat nový a nový užitek*. Celé zástupy půjdou spolu s ním po jeho cestě, aby tak zpřístupnily mnohým ztracený život.

Aby *vládce tohoto světa* mohl být definitivně vyhnán, musí se na jeho porážce spolu s ukřižovaným Spasitelem podílet i jeho věrní *služebníci*. Lstivý nepřítel nabízí majetek, slávu, moc a rozkoše, ale Ježíšovi následovníci se nerozhodnou pro něho, ale pro svého Pána, a to právě proto, že bude *povýšen od země* o všechno oloupený, potučený a k smrti zmučený. To je jeho vítězství a oslava, že všichni ti, které *přitáhne k sobě*, pohrdnou tím, co tak lákavě ponouká *vládce tohoto světa*, aby spojení se svým Pánem učinili pravý opak: ukřižují své sobectví, svou pýchu, znenávidí svůj dosavadní způsob života, kdy se pachtili za egoistickým potěšením na úkor druhých, a uchvácení bláznovstvím pro Krista dají sami sebe v oběť za všechny ostatní.

Velikost Ježíšovy tak velkodušné a milosrdné lásky ukazuje na druhé straně celou hloubku neštěstí, jaké se skrývá za slovy *být vyvržen ven*. To znamená ztratit definitivně a navždy jakoukoliv vyhlídku na návrat domů. *Ven*, to znamená mimo Boží království, bude navěky vykázán *vládce tohoto světa* a spolu s ním všichni ti, kteří se s ním natolik zapletli a spojili, že je už nedokáže přitáhnout k sobě ani *na kříži povýšený a oslavený Ježíš*. Všechna úzkost, kterou prožívá Boží Syn z budoucího utrpení, je protiváhou zoufalství a beznaděje, jakou představuje hrozba vnější temnoty mimo jeho Království. Jak bláhoví jsou ti, kteří si namlouvají, že *vnější temnota* neexistuje! Není-li vnější prostor, není ani vnitřní království. Jaký smysl by měla Ježíšova trnitá cesta? Čím by byli ti, kteří mu uvěřili, jak by je mohla jeho síla přitahovat až na kříž? V čem by pak byla *oslava Otcova jména*? Ta spočívá právě v tom, že *jeho Syn zakusil, co je utrpení a poslušnost, a stal se pro ty, kteří ho poslouchají, příčinou věčné spásy*. Nyní

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,31-34

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich Pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího po největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. čtení – Žid 5,7-9

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti osvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro ty, kteří ho poslouchají.

Evangelium – Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne počtou. Nyní je moje duše rozechvěna.

Pokračování na str. 15

už rozumíš, co to znamená, když volá: *Otče, oslav své jméno!* Je to totéž, jako by řekl: Vezmi mne a ukřižuj, aby mohli vejít k tobě ti, kteří mě milují!

Otče, oslav své jméno, stvoř mi čisté srdce a posilni mou velkodušnost. ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 50

Za Eucharistií a papeže

Svatý Edmund Kampián, jezuita a mučedník

Na podzim r. 1558 nastoupila na anglický trůn 25letá Alžběta I., dcera Jindřicha VIII. a Anny Boleynové, s pevným záměrem dovést až do konce rozkol s katolickou církví, který začal její cizoložný otec. Byla rusovlasá a bělostné pleti, autoritářská, nevypočitatelná, zdánlivě sladká, ale rafinovaná a satanská. Obvinila katolicismus z nejhorších zločinů. Náboženství se mělo stát v jejích rukou nástrojem panování a to potvrdila svým vlastním supremačním aktem.

Nikoliv římský papež, ale ona sama si osobovala právo být hlavou církve. Již nikoliv sedmero svátostí, ale pouze křest a „večeří“ povolila královna pro svou anglikánskou církev. Kněžství zmizelo a s ním i „papistická mše“, kterou pokládala za zločin. Tak za její vlády zemřela celá řada katolíků mučednickou smrtí, protože zůstali věrní papeži a mši svaté. Je to něco opravdu neuvěřitelného, protože Anglie se již dávno předtím holedbala, že je jí vlastní tolerance.

Brilantní fellow

V roce 1564 navštívila královna univerzitní kolej v Oxfordu a dostalo se jí nádherného přijetí, jak to očekávala. Se zálibou naslouchala četným přednáškám, ve které vědci a anglická mládež o ní hovořili jako o bohyni. Mezi všemi aristokratickými „fellow“ (mladí studenti, šlechtický dorost) tehdy vynikal Edmund Kampián, kterému královna věnovala zvláštní pozornost.

Měl 24 let, narodil se v Londýně 25. ledna 1540 jako syn katolických rodičů, kteří po nástupu Alžběty na trůn přestoupili k anglikanismu. Byl velice inteligentní, ale měl to neštěstí, že prožil své mládí v období náboženských zmatků, kdy na anglický trůn zasedli panovníci různého vyznání: Jindřich VIII., rebel

proti papeži, Eduard VIII., milovník kalvinismu, Marie Katolická... Kde je tedy pravda?

Pro své veliké nadání dal se Edmund na studijní dráhu, nejdříve absolvoval přípravnou školu, pak latinskou v Christ's Hospital. Při nástupu Marie Katolické jako třináctiletý měl uvítačí řeč, která mu otevřela v roce 1557 brány na univerzitu v Oxfordu.

Byl geniálním studentem, velice výřečným, a v roce 1564 byl opět pověřen, aby měl řeč u příležitosti smrti zakladatele univerzity Thomase Whita. Kolegové ho milovali pro jeho okouzlující dary a vytvořili kolem něho skupinu, které se říkalo „kampiánisté“.

Edmund však byl v nitru nešťastný. Narodil se jako katolík, soustředil se na náboženské novoty a pod vlivem slibné kariéry, která se před ním otvírala, se přizpůsobil převládající náboženské situaci. Složil v roce 1564 protikatolickou přísahu a uznal „supremaci“ (náboženskou svrchovanost) anglické královny.

Sv. Edmund Kampián

Ale právě v tom roce začal podle studijního plánu číst spisy církevních Otců. Objevil obdivuhodné postavy svatých Irenea, Atanáše, pak Augustina, všechny, kteří byli věrní římskému papeži, kterému přiznávali primát jurisdikce v celé Církvi podle Ježíšových slov.

Poznal s absolutní jasností, že katolická církev pochází od Ježíše Krista a je úplná pravda, zatímco anglikanismus se zrodil teprve před několika roky pod cizoložným králem a vrahem Jindřichem VIII. a je proti pravdě. Edmund ví, že se musí vrátit do katolické církve. Ale jak to udělat?

Sv. Edmund Kampián

Zatímco tápe, potká se s Richardem Cheneyem, biskupem v Gloucesteru, který přestoupil k anglikánům a chtěl by ho mít jako svého nástupce na biskupském stolci. Cheney přesvědčí Edmunda, aby naoko zůstal anglikán a vnitřně vyznával katolickou víru. Udělil mu jáhenské svěcení. Nemohlo být větší podlosti!

Papistův útěk

Ale Edmund si zachoval čisté srdce. Zmaten svěcením přijatým od anglikána cítil výčitky svědomí. 1. srpna 1569 opustil univerzitu a přesídlil do Dublinu, kde začíná otevřeně žít jako katolík. Brzy se doví, že Alžběta poslala své špehy, aby ho sledovali, protože stát se papistou, tj. katolíkem, je zločin. Edmund uprchne do Francie a vstoupí do semináře v Douai, kde studuje katolickou teologii, aby se mohl stát knězem. Zřekl se pod přísahou schizmatu a plně se smířil s katolickou církví. Přijal podjáhenské svěcení. Cítil, že je jeho posláním položit život za triumf pravdy hrdinským způsobem, a vstoupí do Tovaryšstva Ježíšova.

V roce 1573 je v Římě přijat k jezuitům a určen pro rakouskou provincii. Vyučuje na Klementinu v Praze. Noviciát ukončil Brně, složil sliby a poslal mladým, kteří právě vstoupili do noviciátu, list, ve kterém je povzbuzuje, aby se zcela odevzdali Ježíši Kristu. Mezi těmi, kteří tento list četli, byl Skot Jan Ogilvie, který pak jde v Edmundových šlépějích.

V roce 1578 přijme kněžské svěcení a s nemírným štěstím slaví svou první mši svatou, onu mši, kterou Anglie pokládá za zločin a za kterou pronásleduje. Začne kázat proti šířícím se herezím a má obrovské úspěchy.

Konečně v roce 1580 se naplní jeho touha a je určen pro misi v Anglii. Papež Řehoř XIII. ho povzbuzuje a udělil mu zvláštní požehnání. Během cesty, kterou nastoupí spolu s P. Rober-

tem Personsem, se dovídá, že jeho příchod už byl ohlášen v Anglii a přístavy jsou střeženy. Je proskribován kvůli Kristu a jeho Církvi.

Převlečen za klenotníka dobrodružným se způsobem dostane do Londýna a uteče se k doporučeným přátelům.

„Veličenstvo, žijete v bludu“

29. června 1580 na slavnost svatých Petra a Pavla vystoupí a pronese řeč na Ježíšova slova „Ty jsi Petr...“ (Mt 16,18), skutečnou hymnu na papežský primát a katolickou církev. Je o tom informována sama královna, která zverbuje velký počet špehů, aby vyslídili papistického padoucha.

Pater Kampián opustí hlavní město a zahájí apoštolskou cestu Anglií. Ještě před odjezdem napíše prohlášení, ve kterém vyznává, že je katolický kněz a jezuita, vysvětluje smysl svého poslání a žádá, aby mohl konat veřejně

Londýnský Tower - zde byl Edmund Kampián mučen a vězněn

mluvě velkých světců, kteří přivedli Anglii ke Kristu.

Probouzí nadšení a zápal pro eucharistického Ježíše a pro papeže. Jeho prohlášení se rozšíří mezi katolíky, kteří po něm přímo lační, ale dostane se i do rukou protivníků.

29. června 1581 dá rozšířit v lavicích kostela Panny Marie v Oxfordu 400 kopií díla vytištěného tajně dva dni předtím, ve kterém vysvětluje Písmo a živou tradici Církve, která jediná

členstvo, žijete v bludu, vraťte se rychle k pravdě Církve, chcete-li spasit svou duši!“

Za prudkého deště

Patnáct dní nato, právě když rozdal při mši svaté přijímání více než šedesát katolíkům v domě paní Yate, byl P. Edmund dopaden a zatčen.

Přivázan ke koni je dopraven do londýnského Toweru s tabulkou na krku: „Jezuita - zrádce“.

V paláci pronásledovatele Leicesterera před samotnou královnou brání hrdě své dílo. Ve vězení ho láká samotná královna a slibuje mu oslnivou kariéru, pokud odpadne od katolické církve. Odmítne a je krutě mučen po celé dny, také proto, aby prozradil jména dalších katolíků. Prohlásil jednomu z katanů: „Spíše mi vyrvete srdce z hrudi než jediné slovo ze rtů!“

Je mu dovolena veřejná disputace, o kterou žádal od svého příchodu. 16. listopadu 1581 před zástupcem, který se sešel z Londýna i z okolí. I přesto, že byl oslaben mučením a hladem, odpovídá zaníceným a přesvědčujícím způsobem na otázky, které jsou mu kladeny, a vyvolá nadšení i u samotných anglikánů.

EVROPSKÝ DEN UNIVERZIT

11. března se konal IV. evropský den univerzit. Ten den se prostřednictvím satelitu modlil Svatý otec růženec společně se studenty na mnoha místech nejen v Evropě od Madridu až po St. Peterburg, ale tentokrát i v Africe. Svatý otec vyslovil při té příležitosti přání, aby studenti do svého života integrovali pravdu a lásku a následovali v té věci Ježíše Krista.

„Sám Ježíš Kristus založil svou církev na skále Petra, který dále žije v osobě římského papeže. Jeho učitelský úřad je neomylný a on je jediný, kdo zde na zemi zaručuje správný výklad Písma. Tak věřili i církevní Otcové zde u nás v Anglii.“

Všichni cítili, že Edmund hájí pravdu, ale tribunál ho odsoudil na smrt. Odpověděl: „Vy odsuzujete všechny kněze, biskupy i krále, všechny ty, kteří založili slávu Anglie, tohoto ostrova, který býval věrnou dcerou Svatého stolce. Co jiného jsme učili, než to, co oni jednohlasně učili? Nyní doufáme v soud Boha

Poprava anglických mučedníků

a našich potomků.“ Když uslyšel rozsudek, zvolal s nadšením: „Te Deum laudamus, Te Dominum confitemur.“

1. prosince za hustého deště, přivázan na sáně tažené koněm, byl vlečen v blátě až na popraviště.

P. Kampián řekl svým katům: „Bůh vám žehnej, ať jsou z vás dobří katolíci!“

Lev XIII. ho prohlásil 29. prosince 1886 za blahoslaveného a Pavel VI. ho zapsal 27. října 1970 do seznamu svatých.

Svatý Edmund Kampián je mučedník pro pravdu, mši svatou, papeže a katolickou církev, jedinou pravou Kristovu církev.

Z Maria Auxiliatrice 10/2004
přeložil -lš-

V seníku u tohoto domu v Layfordu byl Edmund Kampián mučen

disputace před lordy, univerzitními profesory a znalci civilního a kanonického práva. Končí slovy: „My jezuité poneseme kříž a doufáme ve vaše obrácení. Bude tu vždy aspoň jeden z nás, aby zakusil vaše popraviště, protože právě tak bude zasetá a znovu upevněna pravá víra.“

Pronásledované katolíky utvrzuje ve víře, volá k víře ty, kdo jsou nejistí, slaví tajně s horoucí láskou mši svatou a nachází potřebnou sílu u obětovaného Ježíše ve svatém přijímání, v modlitbě růžence u Panny Marie a v pří-

má právo Písmo vykládat a má prostředky ke spáse, především Eucharistii, reálnou přítomnost a oběť Ježíše Krista. Zavrhuje protestantské bludy a jejich sofismata a končí provoláním k samotné královně Alžbětě: „Veli-

Mučedníci mše svaté

V říjnu 1601 byli oběšeni nedaleko Londýna dva muži. Byli to Filcock a Barkworth, oba katoličtí kněží. Byli obviněni ze zrady, protože byli katolickými kněžími. Odsoudil je na šibenici anglický soud z nenávisti ke katolické církvi. Krátce před smrtí stačil ještě P. Filcock zvolat: „Toto je den, který učinil Pán.“

Byli to pouze dva z desítek katolických mučedníků, kteří obětovali svůj život, když anglický král Jindřich VIII. odtrhl v roce 1534 anglickou církev od Říma a prohlásil sám sebe za hlavu církve. Od toho roku až do roku 1681 bylo takových anglických mučedníků více než 300. Padesát z nich dal popraviti Jindřich VIII., 189 jeho dcera a nástupkyně královna Alžběta I., další pak jejich nástupci.

První byla skupina kartuziánů, kteří položili svůj život 4. května a 19. června 1535 na šibenici v Tyburnu, protože se nechtěli odloučit od katolické církve. Slavnými oběťmi Jindřicha VIII. byli kardinál Jan Fisher a Tomáš Morus, velký kancléř království. Ti odmítli podepsat supremační listinu, kterou předkládal král.

Cranmerovo dílo

V roce 1533 se stal prvním anglikánským arcibiskupem Tomáš Cranmer (1489–1556), který nenáviděl katolickou mši jako živého nepřítele a popíral nauku o přepodstatnění, tedy o reálné přítomnosti Ježíše v Eucharistii a svátostné oběti, kterou kněz přináší jménem Spasitele za spásu světa.

Za vlády mladičského krále Eduarda VI. se podlým a rozhodným způsobem postavil proti svaté mešní oběti a vydal v roce 1549 *Book of common prayer* (Knihu společných modliteb), ve které přetvořil mši po způsobu protestantské večeře Páně. Tuto představbu pak dovršil v roce 1552 novým upraveným

vydáním. „Nová liturgie“ byla popřením katolické mše svaté a měla vymazat v Anglii katolicismus, který zde měl hluboké kořeny ještě z křesťanského dávnověku.

Bohužel jeho zhoubné dílo se setkalo s úspěchem. Když v roce 1559 nastoupila na trůn Alžběta I., vydala „Akt uniformity“, který zakazoval katolickou mši (tzv. „papistiku“) a obyvatelům byly vštěpovány luteránské a kalvínské bludy. Katolická víra byla zařazena na úroveň pověry a modloslužby.

S nesmiřitelnou nenávistí nařídila Alžběta pod přísnými tresty účast na novém kultu, který zavedl Cranmer. To bylo pro katolíky veliké neštěstí, protože se nesměli účastnit mše svaté a žít se Tělem svého Pána, který se obětoval Otci za spásu světa.

„Neposlušní biskupové“ byli nahrazeni jinými, poddajnými královně, a mnoho kněží a věřících skončilo ve vězení a byli záhy posláni na popraviště. Začala tak éra anglických mučedníků a katolická krev smáčela anglickou půdu.

V roce 1658 založil pozdější kardinál Guglielmo Allen v Douai u Remeše seminář pro formaci mladých anglických kněží, kteří měli být posláni do své vlasti, aby opět obraceli an-

Tomáš Cranmer

Alžběta I.

glikány na katolickou víru. Ke stejnému cíli byla určena Anglická kolej v Římě, rovněž pod vedením Allenovým.

Seminář mučedníků

Kněží, kteří vyrostli v těchto seminářích a řádech, především u jezuitů, které založil sv. Ignác z Loyoly, se pak přeplovli do Anglie. Věděli dobře, co je zde čeká: někdy přímo po vylodění, jindy po nemnoha měsících tajného apoštolátu krutá mučednická smrt. Anglická kolej v Římě si brzy vysloužila titul *Seminář mučedníků*. Cesta, která vedla z Říma a Remeše do Anglie, se stala „cestou mučedníků“.

Alžběta I. nenáviděla tyto *Seminary priests*, schopné každé námahy, ochotné obětovat své mládí, jen aby zajistili anglickým katolíkům přístup k nesmiřnému pokladu mše svaté.

Prvním z těchto mučedníků byl Cutberto Mayne, který byl odhalen a oběšen 30. listopadu 1577. Je nemožné uvést všechna jména těchto svatých mučedníků: cestovali po celém království, kázali, zpovídali, slavili mši

svatou v domech katolíků, kde si dávali schůzku věřící skutečně hrdinští.

Když se sloužila mše svatá, věřící vyvíjeli všechno úsilí a čelili jakýmkoliv těžkostem, často museli podstoupit torturu spolu se svými kněžími.

Alžběta vysílala špehy na hon za „papisty“, kteří se podle ní provinili velkým zločinem: byli katolickými kněžími a slavili římskou mši svatou, a také za laiky, kteří se provinili tím, že se těchto mší účastnili.

Mezi těmito mučedníky vyniká obzvláště Edmund Kampián, který poslal královně dopis nazvaný „Campionova provokace“, ve které vyvrátil pomluvy, že katolíci jsou vlastizrádci, a potvrdil poslání katolických kněží: „Vězte, že my, všichni jezuité, jsme uzavřeli spojenectví, abychom nesli s radostí kříž, který nám vkládáte, protože neztrácíme naději na vaše obrácení, dokud zde bude třeba jen jeden z nás, aby si odnesl radost z vašeho Tyburnu nebo snášel souzení vašich žalářů.“ Pater Kampián vystoupil na popraviště 1. prosince 1581.

Nenávist ke mši svaté

Také věřící, kteří pomáhali kněžím, byli posíláni na smrt, jako např. Markéta Cliterová, která zaplatila životem, že poskytla kněžím pohostinství. Edikty o pronásledování se množily. V roce 1585 královna stanovila, že každý muž narozený na anglické půdě, který přijme kněžské svěcení v jiné zemi a vstoupí do Anglie, je vlastizrádce. Jako trest bylo stanoveno oběšení, později rozčtvrcení za živa.

To všechno proto, aby byli katolíci zbaveni mše svaté. Prvními, kdo pocítili tento zákon, byli P. Hug Taylor a laik Marmaduke Bowes, kteří byli popraveni v Yorku 27. listopadu 1585. Alžbětino pronásledování katolíků trvalo až do roku 1603, kdy tato krutá královna zemřela.

Ale pronásledování katolíků tím neskončilo. Za Jakuba I. (1604-1618) jich zemřelo mučednickou smrtí 25, za Karla I. (1628-1646) 24, za Karla II. (1678-1681) 25, a to na základě zákona z roku 1585. Nejslavnější z těchto mučedníků je Jan Ogilvie, skotský jezuita, oběšený v Glasgowě v roce 1615 ve věku 35 let.

Když byla vyhlášena republika (1646), Olivier Cromwel, který nenáviděl mši svatou, vypsal za každou hlavu kněze stejnou odměnu jako za hlavu polapeného vlka. Z katolického Irsku, které nikdy nepřijalo herezi a schizma Jindřicha VIII., bylo mnoho kněží deportováno na ostrov Barbados a majetek mnoha katolíků byl zkonfiskován. Také v Irsku směřovalo pronásledování k tomu, vyhladit katolíky a uhasit zde eucharistickou přítomnost Ježíše Krista.

Poslední obětí byl irský arcibiskup a primas Olivier Plunkett, který byl popraven v Londýně v červenci 1681.

Většina těchto mučedníků, kteří byli nejen obětí *in odium*

fidei, nenávisti k víře, ale také *in odium Missae*, nenávisti ke mši svaté, byli pozdvíženi k účtě ol-táře Lvem XIII. a Janem Pavlem II.

K jejich oslavě napsal Robert Benson, který konvertoval z anglikánské církve ke katolicismu a stal se s podporou sv. Pia X. knězem, své velkolepé dílo *S jakou autoritou!*, ve kterém napsal s pohnutím: „Byla to mše svatá, co anglická vláda pokládala za zločin, a byla to mše

Mučedníci

svatá, za kterou tvorové z masa a kostí byli ochotni zemřít. Byla to mše svatá, pro kterou měl pronásledovaný tak hluboký duchovní život, že přemáhal všechny překážky, duši tohoto života byla mše svatá.“

O století později ve své zlaté knize *Obnošená mše* (1760) sv. Alfons z Liguori napsal, že „zakazovat mši svatou je dílo antikrista“, zatímco angličtí mučedníci, snad nejeucharističtější v celé Církvi, jsou svou krví i dnes pro nás svědky, že mše svatá musí být náš život, svatá a trvalá oběť a adorace Bohu, smír za hříchy a dar, který nám zanechal náš Vykupitel, abychom měli život a měli ho v hojnosti (srov. Jan 10,10), abychom mohli dospět, je-li třeba, až k mučednictví, abychom urychlili pravé jaro svatosti v Církvi a v dnešním světě.

Z *Maria Auxiliatrice* 7/2005 přeložil -ls-

Obraz Boha u Panny Marie na Michelangelově Pietě

* Maria se dívá plná bolesti, ale současně otevřenýma očima, naplněna důvěrou. Její pohled je obrácen k jejímu Synu, ale také k nám. Také mrtvý Kristus je svěřen její starostlivé lásce. Její Syn se dívá vzhůru k Otci na nebesích.

* Drží na svém klíně mrtvého Syna, kterého znovu „rodí“ a daruje světu jako Boha. Stojí za svým Synem a odevzdává ho Bohu.

* Oba jsou zcela odevzdání vysokému povolání, které přijímají.

Maria jako by nyní znovu vyslovovala své Fiat z počátku a to se nyní naplňuje.

Kristus je v naplnění své sebeoběti, ve které začíná zmrtvýchvstání. Fiat z Nazareta se naplňuje ve Fiat z Jeruzaléma.

* Maria je zde jako první křesťanka, naše sestra ve víře, která nyní naplňuje své mateřství.

* Její duše zná svou nízkost v událostech všedního dne. Maria uchovává ve vnitřní bdělosti rovnováhu mezi duší a pokorou. V její duši panuje vyrov-

nanost, protože byla pozorná k Bohu.

* Maria uznala, že nade vším stojí Bůh, který všechno tiše spravuje a řídí, zvláště když my jsme tiší před Bohem. Bůh působí, i když my spíme nebo jsme odkloněni, ano i když se od něho odvrátíme. Udržuje nás při životě.

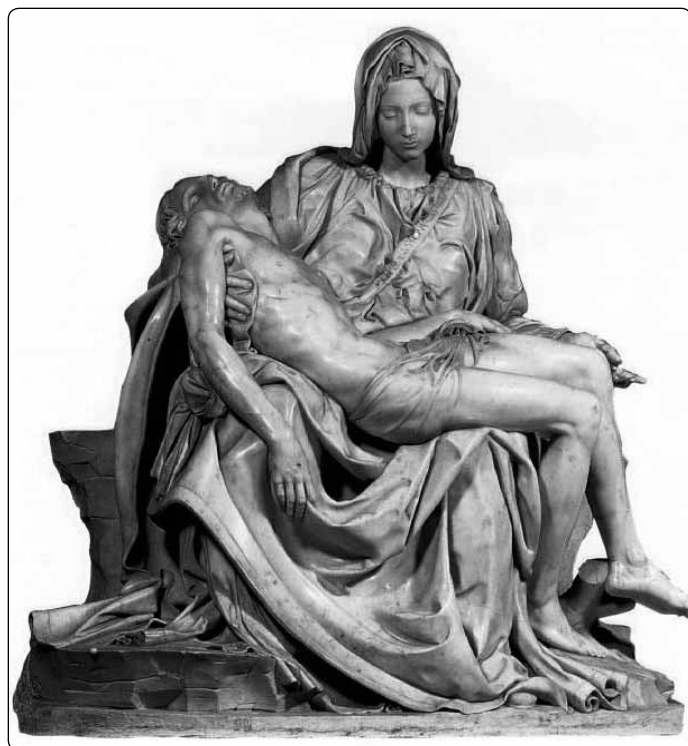
Marii naplňuje tušení, že Bůh má s námi nějaký záměr a že my neuskutečňujeme pouze své představy. Chápe, že jí život nebyl dán jen pro její vlastní naplnění a k libovolnému využití, nýbrž k uskutečnění toho, co s námi zamýšlí Bůh.

Maria bere ohled na možné Boží působení v ní. Je otevřená vůči Bohu v tomto smýšlení a přijímání.

Jako ona můžeme i my pobývat před Bohem tak dlouho, až bude mít Bůh příležitost přihlásit se v nás a pozvednout nás k sobě.

Náš obraz, který máme o Bohu, v nás ovlivňuje způsob, jak myslíme, žijeme, milujeme a pracujeme.

Z *Der Fels* 3/2006 přeložil -ls-

Pane, nejsem hoden

Označení Eucharistie za „lék nesmrtnosti“ znamená, že svatému přijímání je třeba věnovat velkou pozornost. I nejlepší lék může uškodit, jestliže s ním nezacházíme správně. Kromě toho je třeba mít na paměti, že Eucharistie není „něco“, ale „Někdo“, že je to svátost oltáře, kterou přijímají lidé. Kdo přistupuje ke svatému přijímání, přijímá k sobě Krista, který se mu daruje skrze službu Církve. Opravdové svaté přijímání má tedy jak osobní, tak církevní dimenzi. Rozdělování svatého přijímání spravuje Církev a ta také stanoví předpoklady a podmínky pro jeho důstojné a plodné přijetí.

Již v životě prvotní církve se objevily těžkosti s důstojným přijímáním Eucharistie. V mladé korintské obci se některým věřícím nedostávalo daru rozlišování, pokud jde o Pánovo tělo. Někteří nedbali na to, že chléb, který přijímají jako Eucharistii, je Pánovo Tělo. Svátý apoštol Pavel v tom viděl pochybní rozdělovatelů těchto svatých darů, ale také nedostatek církevního ducha. Neboť podle Apoštola je svaté přijímání nehlubší a nejmocnější uskutečnění církevní jednoty. „Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě“ (1 Kor 10,17). Kdo přijímá nehodně, prohřešuje se proti Pánu a jeho Tělu – Církvi.

„Kdo by tedy jedl chléb Páně nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti Tělu a Krvi Páně. Proto musí člověk sám sebe zkoumat, a teprve pak ať jí chléb a z kalichu pije. Protože kdo jí a pije a nerozlišuje, jí a pije si odsouzení“ (1 Kor 11,27-29).

Co je řečeno o Kristu jakožto chlebu života, to může při nesprávném přijetí znamenat odsouzení místo věčného života. Aniž by se zmiňoval o „léku“, má Pavel na mysli přesně toto: Nehodně přijímání škodí přijímajícímu, tak jako špatně požitý lék může člověku uškodit. „Proto je mezi vámi mnoho slabých a nemocných a mnoho jich už umřelo“ (1 Kor 11,30). Smutné konstatování! Jen několik roků poté, co Kristus založil tento dar lásky svého Srdce, již jsou stíž-

nosti na úchylky a zmatky. To, co mělo být pokrmem pro věčný život, stalo se některým lidem „zdrojem nemoci“, případně „uspíšením smrti“.

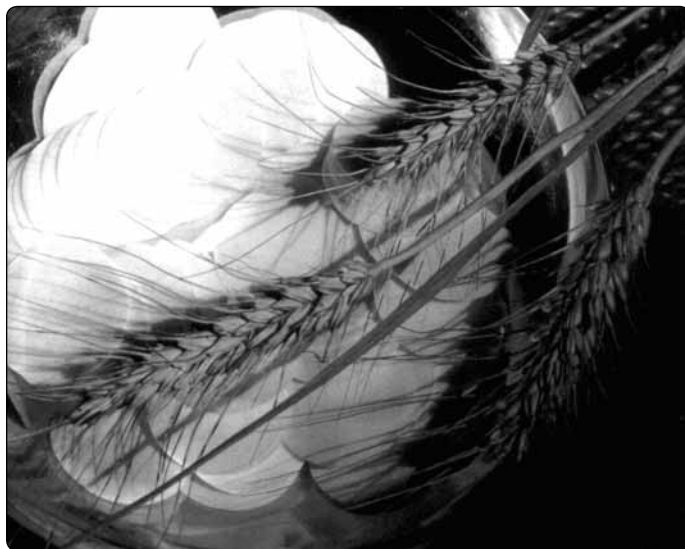
Toto historické zjištění ukazuje, že se stále potýkáme se dvěma rozdílnými úchylkami: na jedné straně s neuváženým přijímáním a na druhé straně s nepřístupováním ke stolu Páně. Svátý Jan Zlatoústý, jeden z velkých církevních Otců Východu, pronesl několik dojemných kázání na toto téma. Kdo neví, že jeho slova byla adresována věřícím ve 4. století, mohl by si myslet, že jsou to promluvy nějakého faráře nebo biskupa 21. století. Jakmile nastane slavnost, proudí lidé v zástupech ke stolu Páně ne proto, že jsou dobře připraveni, ale proto, že jdou všichni. „Vidím mnohé, jak přijímají Tělo Kristovo jen tak beze všeho, jak se to právě hodí, spíše ze zvyku a obyčeje, než uvážlivě a s náleži-

tou přípravou.“ Pak opět zůstávají věřící daleko od Pána, opět ze zvyku, jak říká Zlatoústý.

Abychom se varovali jednoho i druhého chybného chování, stanovila Církev v průběhu času podmínky pro přijetí Kristova Těla. V podstatě jsou ty dnešní totožné s tím, co bylo známo již v praxi prvotní církve. Mučedník Justin píše kolem roku 150 v souladu s apoštolskou tradicí: *Tento pokrm se u nás nazývá Eucharistie. Nesmí se ho účastnit nikdo, jen ten, kdo se drží naší víry jako pravdy, přijal koupel na odpuštění hříchů a znovuzrození a žije podle Kristových přikázání. Nepřijímáme ho přece jako obyčejný chléb a obyčejný nápoj.*

Křest jako prasevátost je jmenován jako základní předpoklad. Je to očištná koupel jakožto příprava pro eucharistické spojení. Křest je jako brána. Kdo jí prošel, zakusí v Eucharistii naplnění křesťanské iniciace, začlenění do Kristova a církevního společenství. Nepokřtění nemohou přistupovat k Eucharistii. Nejdříve musí přijmout Krista ve víře a být mu zasvěceni křestní vodou.

Také souhlas víry s Církvi a její naukou je jednou z podmínek přijetí Eucharistie. Není možno přijímat Kristovo tělo, ale odmítat jeho nauku. Z toho také vyplývá zásada, že křesťané, kteří netvoří plné společenství s katolickou církví, nemohou přijímat svaté přijímání. Výjimky jsou velmi striktně vymezené, např. nebezpečí smrti. Kdo přijímá svaté přijímání, nepřijímá ve svátosti jen Krista, ale sjednocuje se v nejvyšší možné míře s Církvi, Kristovým mystickým tělem. Svaté přijímání mimo Církev není ani možné ani spasitelné.

Jestliže Církev odmítá tzv. „interkomunio“, činí tak z úcty ke křesťanům jiných vyznání. Kdyby byl evangelík pozván při katolické mši ke stolu Páně, znamenalo by to, že je s ní v plném společenství, tedy že je katolík. Ale to evangelický křesťan jistě nechce. Nejdříve je nutný souhlas s vírou katolické církve, tzn. musí být do ní začleněn a pak následuje naplnění společenství ve svatém přijímání.

Vnitrocírkevně významné je to, co Justin označuje jako „žít podle Kristových přikázání“. V tom může za dnešních podmínek spočívat největší potíž. Do popředí vstupují dvě oblasti, které jsou obzvláště aktuální. Mnoho katolíků nepokládá za nutné účastnit se nedělní mše svaté. Když však na mši přijdou, cítí potřebu přistoupit k svatému přijímání. Nejsou si ani vědomi, že zanedbání nedělní mše svaté je těžkým proviněním. Je to u nich ve skutečnosti nepochopitelný postoj: chtěli by mít jednotu s Pánem ve svátosti, nikoliv však jednotu v jeho přikázáních. Přijímání Kristova těla bez plnění jeho přikázání jistě není v souladu se záměrem Zakladatele a nemůže sloužit ke spáse, ale k odsouzení.

Druhou oblastí jsou různé ne-regulární situace, které se týkají svátosti manželství. Jednotlivé svátosti není možno vytrhovat z jejich celistvosti, patří k sobě

a jsou navzájem provázány. Tak je tomu i s Eucharistií a svátostí manželství. V obou svátostech se jedná o úplné tělesné odevzdání dvou osob. Kdo se chce odevzdat druhé osobě tak, že budou dva tvořit jedno tělo (Mt 19,5), může tak učinit podle církevní nauky jen v rámci svátosti manželství. Pro pokřtěného člena Církve neexistuje nějaká neutrální zóna v oblasti svátosti manželství. Každé pohlavní spojení mimo křesťanský manželský svazek odporuje spojení s Kristem, do kterého jsme vstoupili křtem. Týká se dnes sice velkého počtu lidí, ale Církev zůstává jen věrná své víře, když na tom trvá. Kdo se tělesně spojuje s jiným partnerem mimo tento svátostný stav, nemůže se spojovat s Kristem ve svátém přijímání. Týká se to jak volných svazků, tak mimomanželských styků a také partnerů sezdáných pouze na úřadě.

Může vzniknout otázka, zda toto vysoké pojetí svátostí nezaдрžuje mnohým křesťanům potřebné prostředky milosti: jestliže je Eucharistie lékem nesmrtnosti, jak může být věřícím odírána? K tomu je třeba říct, že není žádná lidská situace, ve které by Církev kategoricky provždy vylučovala z přijetí Eucharistie. Svátost pokání může většinu překážek odstranit. Volný svazek je možno nahradit svátostným spojením. Rozvedení a sezdání civilně v novém svazku mohou přijímat Eucharistii pod podmínkou, že budou žít spolu jako bratr a sestra a vystříhají se tělesného spojení s partnerem, který před Bohem není jejich.

Protože Církev vždy věděla o slabostech svých členů, očekává od každého katolíka, že nejméně jednou za rok přistoupí k Eucharistii po předchozí přípravě ve svátosti pokání, pokud možno ve velikonoční dobu (KKC 1389). Pokles účasti ve svátosti pokání při současném vzrůstu počtu sv. přijímání působí Církví značné pastorační starosti. Znovuoživení svátosti smíření by mělo přispět k to-

mu, aby přijímání Eucharistie bylo opravdu plodné a nikoliv svatokrádežné.

Kdo nemůže svou momentální životní situaci uspořádat podle nauky Církve, a tedy ani splnit svou „velikonoční povinnost“, měl by alespoň vzbudit velkou touhu po eucharistickém Kristu a prosit o milost, aby alespoň v rozhodujícím okamžiku svého života mohl hodně a důstojně přijmout svátost nesmrtnosti.

V modlitbě „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod moji střechu, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena!“ Pán v každém případě rozpozná, zda někdo v touze po svátém přijímání přijme jen „Krista pod svou střechu“, nebo zda ho může také přijmout svátostně ve svatě Hostii. V každém případě před svátostným přijímáním musí vždy předcházet duchovní přijímání, aby nejvyšší ze všech svátostí mohla dosáhnout svého plného působení.

Modlitba pro věřící, kteří nemohou přijmout svátostné přijímání.

Pane Ježíši, ve svatém přijímání se daruješ svým věřícím a činíš je živými údy své Církve. Rád bych se s tebou spojil. Dej mi potřebné milosti pro můj život a naplň mě svým Svatým Duchem a jeho bohatými dary. Dej mi milost, abych lépe poznával pravdu o svém životě a důvěřoval tvé milosrdné lásce. Daruj mně a mým drahým všechny plody mešni oběti. Dej mi sílu, odvahu a vytrvalost ve víře, naději a lásce. Vezmi pod svou božskou ochranu všechny, které ti ze své rodiny svěřuji, a přiveď je všechny ke spáse. Dopřej mi, abych jednoho dne byl opět připraven přijímat tě také svátostně. Obětuji ti bolest, že tě nyní nemohu přijmout v Nejsvětější Svátosti. Proměň všechno v požehnání pro mne i pro druhé. Svatá Matko Boží Panno Maria, chtěl bych být blízko Ježíši jako ty. Daruj mi svého Syna jako duchovní dar. Amen.

Z Der Fels 3/2006
přeložil -ls-

Změna ministra - žádná změna pro církev

Ještě před měsícem se mohlo zdát, že v nekonečných sporech mezi církvemi a státem zasvítla jiskřička naděje. Nový ministr kultury Vítězslav Jandák - nástupce proticírkevně naladěného Pavla Dostála - zaujal několik stanovisek, která mohla znamenat skutečný pokrok. Především vyslovil názor, že ještě v současném volebním období lze ratifikovat smlouvu s Vatikánem. Nepřijetí tohoto mezinárodního dokumentu (vládou schváleného, levice ve sněmovně odmítnutého) nás řadí na poslední místo mezi všemi postkomunistickými státy. V ČR stále platí komunistické zákony z roku 1949, neexistuje zde smlouva o úpravě vzájemných vztahů ani koncepce financování církvi. Naději, že se v této věci něco změní, však brzy pohřbil úřadující předseda ČSSD Bohuslav Sobotka, když řekl, že jeho strana nevidí důvod, proč toto téma do voleb otevírat.

Určitý optimismus vzbudil nový ministr kultury také zpočtybněním sporné novely církevního zákona a prohlášením, že ji považuje za nepotřebnou. Touto novelou si totiž stát přisvojil právo dávat souhlas ke vzniku církevních subjektů, kontrolovat tak činnost a hospodaření církvi i jejich svobodné působení ve společnosti. Zavedení registrace tzv. církevních právnických osob, včetně možnosti jejich zrušení, je ovšem porušením ústavního práva církvi a náboženských společností na svobodné zakládání církevních institucí. Ke stejnému závěru již jednou dospěl i Ústavní soud, který kontroverzní části novely zrušil, ty však jsou v jen mírně pozměněné verzi znovu součástí nového textu.

Snahu o oteplení vztahů s církvemi ministr naznačil i vyhlášením jednání s jednotlivými církvemi za účelem aktualizace jejich požadavků. Tento krok církve mohly považovat za zvláště dů-

ležitý vzhledem k nedořešenému systému financování a stále nevyřešeným restitučním církevního majetku. V tom všem se dala vidět určitá ochota exekutivy dospět ke spravedlivému narovnání vzájemných vztahů. Jak se však ukazuje, nebude tato očekávání zřejmě schopna a ochotna splnit ani současná koaliční vláda. Na snaze o státní dirigismus vůči církvi se od dob Klausových vlád totiž prakticky nic nezměnilo. Nic nedokázala ani tzv. křesťanskosociální platforma uvnitř sociální demokracie, vedená katolickým modernistou Karlem Flosem.

Církevní či spíše proticírkevní politiku na ministerstvu kultury totiž stále dělá ředitelka odboru církvi Jana Řepová, bývalá poradkyně ODS. O jejím chápání úlohy církvi nejlépe svědčí její materiál pro vládu, podle něhož církve mají zachovávat „neutralitu k politickým událostem“ a jejich působení ve veřejné sféře nemá být zaměřeno „na zvýšení počtu věřících“. Tuto ředitelku novy ministr při nástupu do funkce přislíbil nahradit někým objektivnějším, avšak ani tento zámer se nenaplnil.

Už nyní je tedy zřejmé, že ani nová osoba v čele ministerstva žádný obrat ve vztahu k církvi nepřinesla. Jde jen o pokračování odsouvání, mlžení a ignorování všech opravdu důležitých problémů, které církvi ve vztahu se státem nastaly. Podobná situace přetrvávala i v období první republiky, kdy se na jedné straně hlásala odluka církvi od státu, a na druhé straně se dělalo vše pro udržení církvi pod státním vlivem. Ani dnes nelze očekávat něco jiného, spíše jen utahování státního šroubu. Potřebnou změnu by mohlo přinést pouze diametrálně odlišné politické zastoupení ve státních orgánech po parlamentních volbách.

Jiří Karas, poslanec PČR

Lesk kněžského celibátu (3)

Plodnost Mariina panenství

Nazýváme Marii „Matkou Boží“. Ale nezni to rouhavě, nazvat tvora Matkou svého Stvořitele? Právě zde se nám zjevuje základní pravda. Rozhodnost, s jakou Církev od koncilu v Efezu hájila titul „Matka Boží“, dává nám tušit, že se zde musí jednat o podstatné dogma uvnitř křesťanských tajemství. Maria si byla jako tvor vedle Stvořitele vědoma své nicotnosti. Dosáhla vysokého stupně pokory, takže Bůh mohl být počat v jejím lůně a vystoupit odtud jako skutečná osoba: „Má duše velebí Pána a můj duch plesá v Bohu mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavovat všechna pokolení, protože mi učinil veliké věci ten, který je mocný“ (Lk 1,47-49a).

Tato hluboká studnice vnitřní prázdnoty a chudoby je v přímém vztahu k jejímu panenství. Maria uskutečnila ve své osobě stav panenství v nejvladnějším a nečistším smyslu, v nejvyšší a všeobsahující míře, takže se v ní mohl vytvořit neomezený prostor, který se stal nádobou početí – dostatečnou i pro samotné božství. Pak mohla světu porodit Boha v lidské podstatě. Protože Maria byla pannou, proto je Bohorodičkou.

Jak těsně je spojeno panenství s mateřstvím! Panenství znamená onen stav, ve kterém se ryzí tužba může zhustit do takové intenzity, že se nakonec „vytvoří“ její objekt. *Předmět přání nejhlubší touhy se stává skutečností, je zplozen z hloubky toužící bytosti.* To se stalo v Marii. Bůh vykvetl z hlubokého základu toužícího panenského srdce – jako odpověď. Každá pravá touha má tvůrčí moc. Pravá touha vytváří svůj předmět, tvoří ho, utváří a uskutečňuje ho. Zázrakem čisté touhy je, že je plodná.

V dějinách Izraele pozorujeme stejný fenomén. Celé dějiny izraelského národa nejsou nic jiného než dlouhá cesta toužebného očekávání. Tato soustředěná, zacílená duchovní touha rostla a soustřeďovala se až ke skutečnému fyzickému příchodu Mesiáše. Celá pokladnice žalmů a všechna prorocká vidění leží v této rovině. Odrážejí očekává-

ní, které se během babylonského vyhnanství ještě více posílilo. Tehdy vydal izraelský národ ze sebe pokolení *Hospodinových chudých, pokolení anavim*⁽¹⁾.

Jednoho dne dosáhla tato tužba vrcholu – soustředila se v čisté, prosté, dětské duši, té poslední z pokolení *Hospodinových chudých, dědičky tisícínásobného očekávání.* Lidstvo si tak vytvořilo v Mariině srdci prostor, který byl dostatečně velký a čistý, aby „magneticky přitáhl“ Boha. Odpověděl na tuto dokonalost čisté touhy. On sám, jeho přítomnost přišla a zaujala místo v malém dětátku Mariině: „A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14). *Výsledek chudoby, prázdna a čisté touhy!* V mladičké dívce Marii se vytvořila pozemská nádoba Boží přítomnosti. Nic jiného nemohlo tuto touhu utišit, jen Bůh sám. Neodolatelně přitahován panenským srdcem vstoupil Bůh mezi nás. To je zázrak vtělení, to je zázrak našeho lidství, které si v dívence vytvořilo prostor

čistou touhou po Nekonečném, Absolutním, *Jedinečném.*

Průkopník druhého příchodu

Prožívané panenství je ustavičné volání k Bohu. V Marii nacházíme tento existenciální a intimní vztah mezi příčinou a účinkem, tj. mezi *panenstvím člověka a Božím vtělením v tomto člověku.* Pro duchovní osobu neplatí dnes nic menšího. Jsme nový Boží lid, *chudí Hospodina*, ve kterých lidstvo dále prohlubuje svou studnu. Protože jednoho dne dorazí až k Pramenu pravé tužby a získá poznání.

Maria je symbolem a předobrazem toho, co se nazývá *Církev* a co my očekáváme jako naplnění.

1. *Maria* je panna. I Církev je panenská.

2. *Maria* se stala snoubenkou Ducha Svatého v den zvěstování. I Církev se stala o prvních Letnicích snoubenkou Ducha Svatého.

3. *Maria* se vtělením stala Matkou Boží. Není Církev v tom nejhlubším smyslu povolána, aby se stala Matkou Boží – v paruzii (druhém příchodu)?

My duchovní uskutečňujeme svým povoláním jako Bohu zasvěcené osoby přednostním způsobem podstatu Církev a jejího poslání. Svým způsobem života hlásáme a prorokujeme přicházející království a připravujeme Ježíšův návrat, den jeho druhého a posledního vtělení „na konci časů“. *Pak bude Ježíš „všchno ve všem“.*

Vidíme zde paralelu k pokolení „chudých Hospodina“, jejichž čistá tužba sahala napříč generacemi a nakonec rozkvetla a naplnila se ve Vtělení. Ježíš Kristus nám zanechal Ducha Církev a my, Bohu zasvěcení, kteří stojíme v jeho službách, jsme druhé pokolení, které rozvíjí svou čistou tužbu napříč generacemi, aby jednoho dne propukla a strh-

la všechny lidi do paruzie. Náš duchovní život musí proto svým příkladem vytvářet v lidstvu nezbytný prostor, z jehož základu by mohl znovu vzejít Bůh. Lidstvo se musí stát nádobou chudoby a čisté tužby. Naše funkce jakožto duchovních spočívá v tom, razit lidstvu tuto strmou cestu, vzdělávat je v jeho duchovní touze a dávat mu příklad života v čisté tužbě, tak aby ten, který slíbil svůj nový příchod, nakonec mohl vzejít z lidského rodu, tentokrát v těle celého lidstva. To je miněno oním výrazem „naplnění časů“. Mariino panenství bylo základem prvního vtělení, panenství Církev je základem druhého konečného vtělení, „až se všechno naplní“.

Logika Nového zákona

Svatá Kateřina Sienská položila otázku: „Jsme si vědomi, jak účinnou silu má touha?“ Až jednoho dne zvítězí lidská pokora tím, že člověk pozná svou bezmocnost vůči tomu, co je božské, a uzná ji, až se na nejvyšší míru zkoncentruje nezbytná chudoba a prázdnota lidského srdce do nečistší tužby, pak bude Bůh „neodolatelně“ přitahován a bude „nucen“ jednat a znovu přijít. Tak se naplní duchovní zákon: bezmocnost a slabost se změni ve všemohoucnost, chudoba a prázdnota v bohatství. „Blahoslavení chudí...; blahoslavení lkající...; blahoslavení, kdo hladoví a žízni...; blahoslavení jste, kdo nyní pláčete“ (Horské kázání Mt 5, srov. Lk 6).

Když to, co bylo zatím řečeno, promyslíme svým rozumem a svým srdcem, pak se vynoří *hluboká logika Nového zákona* v nádherném světle. Mariino *Magnificat* (Lk 1), blahoslavenství Horského kázání (Mt 5, Lk 6), Ježíšův rozhovor se Samaritánkou u studnice (Jan 4) a nauka mnoha Ježíšových podobenství se slijí do *jednoty, do logického celku*, kde vždy prázdnota a chudoba v lidské oblasti přivolávají Boží plnost. To je dialektika učení o prázdnotě a plnosti, o chudo-

bě a bohatství, o bezmoci a všemohoucnosti.

Také kněží a řeholníci setrvávají v pozici roztažených paží a toužícího srdce skrze naše slabosti v pozemském pojetí. Zřikáme se a nechceme se nasýtit, požívat, objímat a vlastnit. My všichni víme, jak je to za dané situace obtížné. Tento náš postoj stojí v příkrém rozporu se vším světským konáním a snažením a se všemi přirozenými představami štěstí, které spočívá právě v tom, uchopit nějaký poklad oběma rukama nebo přitáhnout k sobě oběma rukama ženu. Praktikuje odříkání. Chceme rezignovat na toto vlastnění. Jako náš Mistr na kříži držíme ruce rozpražené, dáváme se všanc, obětujeme se a čekáme.

Tento duchovní postoj je jádrem našeho duchovního života a část lidstva správně pochopila naše poselství. Je nemálo lidí, kteří vděčně vítají náš způsob života jako vypovězení války dnešní společnosti přesytení, zbožštění majetku a požitku.

Bohu zasvěcený je povolán k tomu, aby se stal člověkem pro všechny, člověkem, který dokáže svou subjektivitu, svůj přirozený egoismus, své osobní zájmy postupně odbourat a místo toho se vydává a obětuje. Jen tak se může zdokonalit v pravé dobrotivosti, vnímavosti a v pravém společenství s lidmi. V míře, v jaké uskutečňujeme ten stav, který se nazývá „květ lásky“, vydáváme svědectví o království, které má přijít. Svým příkladem podporujeme duchovní rozvoj lidstva a razíme cestu ke konečnému cíli. Tento zázrak odříkání vyžaduje z naší strany radikální sebezpoznání a ustavičné nové obrácení. Prosme s uvědomělou pokorou našeho Pána, aby nám v tom pomáhal.

*Z Kirche heute 2/2006
přeložil -lš-*

⁽¹⁾ Anavim je množné číslo od hebrejského slova „chudý“, „ponižený“, „utiskovaný“, „očekávající vysvození“.

z nejrůznějších oblastí, mohlo by se zdát, že volba záleží především na nás, že si z „náboženské nabídky“ můžeme vybrat podle svého vkusu a potřeb takovou alternativu, která nám nejlépe „sedí“ a jeví se nám jako nejslibnější a nej sympatičtější.

Otázka tohoto svobodného rozhodování mezi alternativami však staví do zcela zvláštního světla jeden fenomén, který provází katolickou církev od samého jejího počátku, a to je fenomén mučedníků. Je to fenomén nejen historický, ale i nanejvýš současný. Mučedník pokládá svou příslušnost k Církvi založené Ježíšem Kristem za tak jedinečnou, závaznou a současně tak závaznou, že její hodnotu staví výše než svůj vlastní život.

Někdy slyšíme formulaci, že mučedníci položili život za své přesvědčení. To nevystihuje podstatu opravdového mučednictví. Za své přesvědčení může trpět kde kdo, když je nepochopený svým okolím. Mučedník v pravém slova smyslu však netrpí a neumírá pro své přesvědčení, netrpí za to, že stojí **na svém**, nýbrž za to, že stojí **za Kristem** a jeho slovem. Poznal rozhodující skutečnost, že vedle Něho žádná reálná alternativa nemůže existovat a neexistuje.

Obzvláště výmluvné je pro nás v tomto směru svědectví mučedníků anglické reformace. Oni nepadli rukou zákeřného nepřítele. Oni byli skutečně nejdříve postaveni před volbu. Některým byla dokonce přítom nabízena závratná kariéra. Na rozdíl od prvních křesťanů nebyli ani nabádáni k tomu, aby zavrhl svého Boha a začali uctívat pohanská božstva. Alternativou nebylo to či ono božstvo, ale „jen“ ta či ona církev. Jestliže stála proti nim s panovníkem velká většina, dokonce i samotná církevní hierarchie, museli mít tito mučedníci opravdu zcela jasno, proč nepřijali lákavé alternativy a trvali právě na té, která pro ně znamenala za dané situace nevyhnutelnou ztrátu cti, majetku i života.

Angličtí mučedníci vydávají svědectví, jak nezvratný byl jejich postoj a jistota v základní otázce: Bůh, kterého vyznávají a kterého milují, opravdu výslovně vyžaduje, aby zachovali věrnost ke katolické církvi, a to i za cenu vlastního života. Angličtí katolíci včetně tehdejší církevní hierarchie dostávali k podepsání tzv. „supremační akt“, který přiznával králi nejen světskou, ale i církevní svrchovanost. Jen někteří však odmítli uznat absolutní svrchovanost pozemského vladaře, protože znali a dobrovolně přijali jinou svrchovanost, která jediná může být absolutní, a to nikoliv v tom smyslu, že si s námi může dělat, co chce, nýbrž že jde o opravdovou svrchovanost nejvyšší a také nanejvýš milující Bytosti, která ví, co dělá a proč to dělá, a proto ať od nás požaduje cokoli, je tato její vůle **absolutně smysluplná**, tedy také **absolutně nejlepší**, i když je to předčasná a krutá smrt. Náš Pán si mezi Dvanácti tři roky vychovával a připravoval apoštola Jakuba Staršího, který patřil k třem jeho zvláště oblíbeným, a přece ho nechal zemřít mučednickou smrtí hned na samém začátku jeho apoštolského působení. Mohlo by se zdát, že to byla zbytečná ztráta. Ale tento apoštolský prvomučedník dodnes apoštolsky působí v Santiagu de Compostella více než kdokoliv jiný. Semeno zemřelo proto, aby přinášelo užitek.

Angličtí mučedníci nezachovali věrnost Církvi, protože se jim nejvíce zamlouvá nebo nejlépe odpovídá jejich přesvědčení, nýbrž proto, že jediná odpovídá tomu, co zcela jasně a jednoznačně zjevil Bůh ve svém Synu. Nikdo jiný a nic jiného nemůže člověka zavazovat, aby za něho položil život.

Naše rozhodování pro Kristovu Církev musí tedy probíhat na zcela jiné rovině, než je tomu v jakémkoliv jiném případě rozhodování. Jedná se o více než o rozumová, citová, estetická či společenská kritéria a uspokojení. Spíše než o výběr z konkurenční na-

bídky se jedná o rozpoznání a přijetí jediné možné svrchovanosti. To, co je absolutní, to znamená jediné, jedinečné a svrchované, ani nemůže mít žádné alternativy. To, co vedle Absolutního vystupuje jako alternativa, může být jediné nelegitimní padělek.

Způsob, jakým chce být Bůh oficiálně uctíván a jakým nám chce udělovat své milosti, které k této účtě nezbytně potřebujeme, nemůže stanovit nikdo jiný než On sám. Kritériem pravého kultu a pravé náboženské instituce, tj. Církve, nemůže být to, co se líbí člověku, nýbrž jediné to, co se líbí Bohu. Proto nám Bůh poslal svého Syna, aby všechno, co po nás žádá i co nám nabízí, bylo pro nás zcela jasné a jednoznačné a naší jedinou možností a povinností je ptát se po této vůli, co chce Bůh a jak to chce Bůh. Boží Syn zjevil svou vůli apoštolům a oni pak ve způsobu, jakým jeho učení a pověření uvedli ve skutek, jasně ukázali, jak je třeba jeho slovu rozumět. Proto nemůžeme postupovat tak, že si hledáme v Písmu zdůvodnění pro své nápady, nýbrž své nápady musíme konfrontovat s tím, co v této věci bylo zjeveno, jak tomu rozuměli apoštolové a po nich ti, kterým oni toto autentické pojetí osobně předávali. V tom spočívá závaznost apoštolské tradice.

Nebylo by jistě důstojné nejvyššího mudrého, nejvyššího svatého a nejvyššího mocného Boha, aby nás nechal tápat v nejistotě, aby nás dokonce stavěl proti sobě pro rozdílný způsob, jakým si vykládáme jeho vůli a jeho slovo. Ježíš Kristus nám proto dal jistotu ve své Církvi, abychom se mohli spolehnout a měli jasno o tom, co vyznáváme a k čemu patříme. To jasno musí být tak pevné, abychom obstáli i za takové situace, jaká nastala v Anglii, když panovníci prosazovali svou vůli. Svou vůli totiž prosazují nejrůznějšími způsoby i dnešní panovníci, a nejen oni. Nová řada katechezí Benedikta XVI. by se proto měla dostat hluboko do povědomí a do srdce, slov i skutků každého křesťana.

-red-

V Ježíšově škole (12)

Evangelium podle svatého Marka

Ježíš a jeho umučení

Chceme nyní upřít svůj pohled výlučně na Ježíše, protože **jen skrze něho procházejí dějiny spásy**. Naše otázka nyní zní: *Jak prožívá Ježíš své umučení?* Pozorovat Ježíše, jak jde vstříc kříži, není škola utrpení, nýbrž **nauka jak žít věrně vlastní křesťanský život**. Proto při četbě stránek o Ježíšově umučení připojíme své zážitky k zážitkům učedníků. Není obtížné se s nimi ztotožnit, protože utrpení vyvolává strach u všech, i u Ježíše.

Vyprávění o Ježíšově umučení je obsaženo v kapitolách 14 a 15 Markova evangelia, ale učedníci byli připravováni dlouho před těmito událostmi a vždy při tom dali najevo pouze odmítání. Poprvé otevřeně a rozhodně (8,31-33), podruhé (9,30n) a po třetí (10,34n) tak, že změnili téma rozhovoru. Měli strach mluvit s Ježíšem o jeho smrti (8,33), „trpící Mesiáš“ je vzdálen od jejich kultury. Hebrejské myšlení nikdy neaplikovalo žalmy o „trpícím Spravedlivém“, zpěvy o „Božím služebník“ z Izaiáše a slova o „Synu člověka“ u Daniela na „trpícího Mesiáše“. Změna mentality, kterou Ježíš žádá, jim připadá příliš tvrdá a nesnesitelná.

A přece u nich nacházíme něco opravdu krásného. Jistě, nedokázali být v souzvuku s Ježíšovým myšlením, ale nedokázali se od něho ani odloučit. Společný život, který s ním trávili od jeho křtu v Jordánu, je velice krásný. Žít s ním v důvěrném společenství je velice důležité. Proto ho neopouštějí, ani když se život přitvrdil.

Marek popisuje hrozbu umučení takto: *Když stoupali od Jericha do Jeruzaléma, Ježíš pospíchal před nimi a oni byli zaraženi a následovali ho s bázní* (10,32). Měli strach, to je přirozené. Z toho zřetele chceme sledovat vztah

„Ježíš – učedníci“ v tu noc, kdy byl zrazen.

Ve Večeřadle (14,17-25)

Je to okamžik velké intimity: velikonoční Pascha, svátek, který židy sbratruje. Proto dříve, než začne večeře, neuškodí zpytování svědomí týkající se mezilidských vztahů. Ježíš tak učinil slovy: *„Amen, pravím vám, jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“* Všichni pocítili nejistotu a začali se ptát: *„Jsem to snad já?“* Nechtějí přijmout ani tušení, že by se mohlo něco nepříjemného stát. Jejich smutek svědčí o tom, že Ježíše milují, že nechtějí a ani ho by nechtěli opustit, s výjimkou Jidáše, který se již rozhodl (14,11). Také Ježíš ví, že ho milují, a láme s nimi chléb.

To, co jim říká, je pro společenství velice důležité, i když to učedníci během poslední večeře těžko pochopili. Nedávají najevo žádnou reakci. Jsou zde, rozjímají o Ježíši, který i přesto, že dobře ví, jak se zachovají tuto noc, projevuje se k nim jako nejlepší přítel a vysloví nová slova. Ten chléb, který láme, je **jeho tělo**. On sám se stává darem pro ně. A když pozvedne kalich, praví: **„Toto je moje krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé.“** „Prolévá“: je to ohlášení smrti, ale je to také znamení daru sebe sama.

Poslední večeře, francouzská škola 17. stol., Muzeum Krásného umění, Lille

Giotto (1267-1337): Zrada, kaple Scrovegniù, Padova

Ježíš ve Večeřadle je Ježíš – Dar. Je to Ježíš, který žije nadějí: ví, že jeho dar nebude marný, proto prohlašuje, že bude pít nový kalich v království Božím, bude to **kalich spásy**. Učedníci jedí tento chléb, pijí tento kalich a jistě vyrozumí alespoň tolik, že Ježíš je s nimi ve společenství, že je miluje, proto se jim představuje jako ten, který přichází jako dar.

Cestou do Getseman (14,26-31)

Je to úryvek naplněný smutkem, a také projevy vzájemné lásky. Ježíš ví, že ho nebudou moci následovat, a chce jim pomoci, aby se dívali do budoucnosti s důvěrou: nyní už všech-

no hovoří o smrti, ale pak přijde zmrtvýchvstání a on se vrátí a pak s nimi bude v tak velké důvěrnosti, o jaké se jim ani nensnilo. *Až vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje*. Tuto noc se však „nad ním pohorší“, tzn. ztratí svou víru v něho: takový Mesiáš? Ne!

Situace je velice podivná. Až dosud, kdykoliv k nim mluvil Ježíš o utrpení a smrti, reptali, nyní však už to berou na vědomí, především Petr: *„I kdyby se všichni pohoršili, já se přece nepohorším!“* Ježíš mu dává na srozuměnou, že právě tuto noc, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát ho zapře. *I kdybych měl jít s tebou na smrt, nezapřu tě! Stejně tak mluvili všichni*. Jistě tak vyjadřují to, co by chtěli udělat: zůstat ve společenství s ním a právě to jim Ježíš staví před oči. Cítí se však příliš soběstační. Kdo má pravdu? Čtenář již ví, že je to Ježíš, ale vyprávění ještě není tak daleko.

V Getsemanech

Dojdou do Getseman a ocitnou se všichni spojení společným osudem. Učedníci se ocitnou v pokušení opustit ho a Ježíš stojí ještě před horším pokušením: jeho lidství se bouří

proti představě smrti a utrpení. Církevní Otcové v komentářích Markova evangelia poukazují na to, že nikdy jindy se Ježíš neprojevil tak velice jako člověk, ve všem podobný svým bratřím (Žid 2,17). Byl to opravdu normální člověk.

Pozorujme ho s co největší věrností k textu. *Zmocnila se ho hrůza a úzkost.* Je to začátek utrpení, které vyvrcholí až na Kalvárii. První slovo „hrůza“ vyjadřuje krajní rozechvění a zděšení, zatímco „úzkost“ má význam mučivé sklíčenosti, zemdlenosti, deprese. Je to stav, kdy ztrácíme síly. Všechny tyto výrazy spolu nám umožňují lépe chápat větu: *Má duše je smutná až k smrti.*

A zde Marek vyjadřuje setrvalý stav, proniká hluboko do psychologické situace Ježíšovy. Poodešel, až zůstal sám a padl na zem, neměl sílu jít dále a ještě více se vzdálit od svých učedníků. Co si má počít? Utíká se k modlitbě, která nás děsí. Prosil, *je-li to možné, aby ho minula tato hodina.* Nyní nastal okamžik, kdy Otec jedná pro naši spásu. Ale je tu ještě něco víc: Otec je pro Syna všemohoucí: *Otče, tobě je všechno možné.* Ježíš ve svém lidství se zde projevuje jako ten, který už nemůže dál, který se necítí s to vykonat úkol, který mu byl svěřen: *Odejmi ode mne tento kalich.* Jestliže nyní je ten okamžik, kdy Otec začíná jednat pro naši spásu, pak kalich je to, co musí Ježíš vykonat, aby byl v tuto hodinu spojen s Otcem pro spásu světa. Ježíš jako by říkal Otcovi, aby jednal sám, bez něho. A my všichni cítíme, že je ve *velkém pokušení.* Nikdy nikdo nepocítil pokušení tak silně. Ale také nikdo se nikdy necítil tak slabý... „Byl pokoušen jako my“, čteme v listu Židům (4,15). Ale Otcové říkají: *Nikoliv, více než my.* Být v pokušení neznamená být v hříchu. Proto se v pokušení modlíme a Ježíš se modlí ze všech sil, aby byl spojen s Bohem, aby Bůh dal sílu zvítězit. Cítíme to ze závě-

ru jeho modlitby: *Avšak ne co já chci, ale co ty.* Jinými slovy: Otče, chci s tebou spolupracovat na spásu světa.

Ale kalich trpkosti je třeba vypít až do dna. Ježíš se vrací k učedníkům, snad hledá u nich trochu lidské útěchy, ale najde je, jak spí. Uvědomuje si, že svým utrpením musí projít v úplném osamocení. Ježíš se tu opět projevuje jako ten, kdo zcela zapomíná na sebe a myslí na druhé. Cítí, že učedníci jsou ve větším nebezpečí než on sám, protože se nedomlí, a říká jim ve své dobrotě: *Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Duch je jistě hotov, ale tělo slabé.* Pak je opouští, protože ani pro něho ještě není pokušení u konce. Vrací se tedy, aby se modlil stejnými slovy: *Ať ode mne odejde nyní tento kalich, ale ne to, co já chci, ale co ty.* Pokračuje v úsilí přimknout se k Otcovi, který jediný mu může dát nezbytnou sílu, aby obstál v této zkoušce.

Závěr vyprávění nás přesvědčuje, že zvítězil nad pokušením. Když se vrátil k učedníkům, kteří dále spí a jsou proto neschopní překonat pokušení, vystupuje s jasným rozhodnutím přijmout svůj osud: *Vstaňte, pojďme, hle, tady je můj zrádce.*

A jde naproti Jidášovi a těm, kteří přicházejí, aby ho zajali. Vydává se jim však zcela svobodně.

MODLEME SE

Pane Ježíši, tys poznal utrpení a pokušení a dal jsi nám příklad, jak se máme obrátit k Otci prostřednictvím modlitby. Dej nám dar pravé modlitby a také odvahu, abychom se při utrpení neuzavírali do sebe, ale mysleli na ty, kteří trpí jako my a více než my. Dej nám lásku k nim, která je schopná vynaložit námahu, abychom jim opravdu pomohli. Jako ty ses stal darem, dej ať i my jsme darem pro druhé, zvláště pro trpící. Amen.

(Pokračování)

Z *Maria Auxiliatrice* 10/2003
přeložil -lš-

Svátek Božího Milosrdenství

Svaté Faustyně Kowalské svěřil Pán Ježíš své přání, aby se tento svátek slavil o první neděli po Velikonocích, což vyjadřuje těsnou souvislost tohoto svátku s tajemstvím Vykoupení. Liturgie tohoto dne nejplněji oslavuje Boha v tajemství Jeho Milosrdenství. Papež Jan Pavel II. splnil toto Ježíšovo přání a v den kanonizace sestry faustyny (30. dubna 2000) vyhlásil neděli Božího Milosrdenství.

Svátek Milosrdenství nemá být jen dnem zvláštního kultu Boha v tomto tajemství, ale také dnem milosti pro všechny lidi, a zvláště pro hříšníky. Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Ten největší z nich spojil se svatým přijímáním přijatým v tento den: je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Velikost tohoto svátku spočívá také v tom, že všichni, dokonce i ti, kteří se obrátí až v tento den, mohou vyprosit všechny milosti shodně s vůlí Boží.

Pán Ježíš řekl sestře Faustyně, že „tato neděle má být svátkem Milosrdenství.“ „Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše, a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro Mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji Mého milosrdenství přibližují. Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů. V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jako šarlat.“

Tento svátek vytryskl z nitra (Mého milosrdenství), aby utěšil celý svět, a je stvrzen v hlubinách Mého slitování.“

Přípravou na tento svátek je nověna, která spočívá v modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství (začíná na Velký pátek, trvá devět dní).

V Deníku sestry Faustyny je sice zaznamenána ještě jiná nověna, kterou jí Pán Ježíš nadiktoval pro osobní užitek s přísliby, jež se týkají pouze jí. K získání Spasitelových příslibů pro nás stačí pomodlit se každý den nověny normální korunku k Božímu Milosrdenství.

KATOLICKÉ MĚSTO AVE MARIA

Bývalý majitel firmy Domino's Pizza Thomas Monaghan zahájil na Floridě výstavbu katolického města Ave Maria. K slavnostnímu zahájení výstavby se dostavil i floridský guvernér Jeb Bush. Nejdůležitější části města by měly být hotovy v létě 2007. Má to být město bez pornografických časopisů a filmů a také bez anti-koncepčních prostředků. Město má dosáhnout 11 000 obyvatel. Budou zde obydli různého typu, pro samostatné osoby i pro rodiny. Pamatuje se i na seniory.

Bude to první město, jehož rozvoj je spojen s katolickou univerzitou stejného jména, kterou Monaghan založil, když v roce 1998 prodal svůj podnik, aby se věnoval katolické výchově. Na univerzitě nejsou žádné skupiny, které by podporovaly homosexualitu.

(Více o Thomasi Monaghanovi viz Světlo 29/2004)

Výzvy fatimského poselství (50)

Byla to tato pastorační starostlivost, která vedla Ježíše Krista k tomu, aby v očekávání Samaritánky zůstal u scharské studny a požádal ji o napítí: „Dej mi napít.“ (...) *Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o vodu mne, Samaritánku?“ (...) Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: »Dej mi napít«, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu. (...) Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu já dám, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat“ (Jan 4,7.9-15).*

Ježíš si získal tuto duši a s ní mnohé jiné, kteří přišli, aby se s ním setkali. Proto když ho učedníci vybízeli, aby pojedl, jim řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte. (...) Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo“ (Jan 4,32.34).

Cizoložné ženě poté, co se její žalobci vytratili, Kristus řekl: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš“ (Jan 8,10-11). Je to milosrdenství, které je tváří v tvář lítosti odpouští, ale jež zároveň klade podmínku – od nynějška už nehřeš –, protože jen tak bude spasená.

Také ochrnutému, kterého Ježíš uzdravil u rybníku Bethesda, řekl, když se s ním později znovu setkal v chrámě: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího“ (Jan 5,14). A totéž se dnes děje s námi: on odpouští naše hříchy za podmínky, že máme v sobě vnitřní dispozici nevracet se opět k hříchu. Je to jeden z požadavků, abychom vykonali dobrou zповěď: předsevzetí polepšit se.

Aby nám pomáhal, chce Kristus zůstat s námi: „Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už nevidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete žít. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat“ (Jan 14,18-21).

Nejedná se zde pouze o duchovní přítomnost v nás; Ježíš chce také zůstat mezi námi v oltářní svátosti pod konsekrovanými způsoby chleba a vína; zde zůstává jako oběť a kněz v náš prospěch až do konce časů, neboť tak, jak je, je nositelem věčného kněžství: *Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“, jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova“ (Žid 5,5-6).*

Tedy Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupění. *Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovce posvěcuje ty, kdo jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové smlouvy (Žid 9,11-15).*

Tímto způsobem je Ježíš Kristus nejvyšším veleknězem, který denně obětuje sebe samého na našich oltářích, aby přinesl Otci hodné odčinění za naše hříchy. Vidíme to v jeho slovech, která konsekrují chléb – „Vezměte. To je mé tělo“ – a víno – „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé“ (Mk 14,22.24).

V této výzvě poselství máme také zjevení Naší Paní jako *Paní bolestné*, a to s významem, jehož připomenutí nechceme opomenout. Tím nám chtěl Bůh ukázat na hodnotu utrpení, oběti a sebe-darování z lásky. Dnes se ve světě takřka nechce, aby se mluvilo o těchto pravdách, neboť se žije ve vyhledávání zábav, marných a světských radostí a přílišného pohodlí. Avšak čím více se utíká před utrpením, tím více se noříme do moře žalů, bolesti, hořkosti a trestů.

Život přináší s sebou mučednictví kříže; není nikoho ve světě, kdo by netrpěl. Zdědili jsme tajemství bolesti jako důsledek hříchu spáchaného prvními prarodiči lidského rodu: „Protože jsi (...) jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst: Zlořečená buď země kvůli tobě, s námahou se z ní budeš žít po celý svůj život“ (Gn 3,17). Zde se hovoří o utrpení, kterému je podrobena celé lidstvo.

Ježíš Kristus přišel, aby nás vykoupil skrze utrpení; a jeho Matka měla podíl na tomto přebolestném utrpení jako spolvykupitelka, neboť nám byla u paty kříže dána za matku. Ve zjevení z října 1917, kterým se zde zabýváme, se nám představuje pod obrazem bolesti. Církev ji nazývá Matkou bolestnou, Naší Paní bolestnou, protože ve svém srdci trpěla Kristovy muky s ním a přímě. Je to vpravdě skrze Kristo-

vy zásluhy, že každé utrpení má cenu a očišťuje nás od hříchu. Je to skrze spojení s Kristem, že utrpení z nás může učinit oběť milou Otci a posvětit nás.

Maria byla Bohem vyvolena k tomu, aby byla Matkou jeho Syna – Matkou Ježíše Krista – a Matkou jeho mystického Těla, Církve, která je jeho duchovním potomstvem. V osobě svatého Jana dal jí nám Ježíš všem za Matkou, když umíral na kříži v agónii: „Hle, tvá matka“ (Jan 19,27). Jsme dětmi bolesti a hořkosti srdce Ježíše Krista a srdce jeho a naší Matky.

Proto veškeré utrpení spojené s jeho utrpením dovršuje naše darování a odevzdání se Bohu a spolupracuje na spáse našich zaběhnutých bratří a sester. Ježíš řekl: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést“ (Jan 10,16). Abychom spolupracovali s Kristem na tomto poslání, musíme trpět, pracovat, modlit se a milovat; protože skrze lásku přitahujeme naše zbloudilé bratry a sestry, jak to řekl Pán: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,35).

Láska je magnetem, který přitahuje duše; za ně obětujeme Bohu své oběti, svá odříkání, své nemoci, své tělesné i morální těžkosti, bolesti a utrpení. Za ně obětujeme své úplné zasvěcení Bohu a za ně se pozdvihuje naše modlitba k stupňům jeho oltáře. Když na ně myslíme, toužíme po tom, abychom mohli jako Kristus a s Kristem říci Otci: „Já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě“ (Jan 17,12). Abys toho, který odporoval tvé milosti, stal se nevěrným k tvému volání a pohrdl tvou otcovskou láskou, je-li to, Otče, možné, spasil!

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Galerie Altán Klamovka, Praha 5, pořádá ve dnech **od 29. 3. 2006 do 23. 4. 2006** výstavu **inscenovaných barevných fotografií** mladého autora **Přemysla Havlíka** (1979) „**Sedm svátostí**“. Jde o soubor sedmi snímků, z nichž každý zobrazuje moderním jazykem danou svátost. Ikonografie je částečně převzatá z tradice západního křesťanského umění a částečně vytvořená autorem.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Co mám říci? Otče, vysvobod' mne od této hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno! Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“

Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny (lidi) k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

VŘESOVICKÉ SOU DON BOSCO

Velmi nesnadný úkol si před sebe postavilo na počátku 90. let minulého století Stavební učiliště Don Bosco ve Vřesovicích na Prostějovsku, které je v současné době součástí Švehlovy střední odborné školy v Prostějově. Učiliště dává šanci těm hochům, kteří se už sklonku dětského věku dostali nějakým způsobem na okraj společnosti, a pomáhá jim zařadit se zpět na správnou cestu. Školu převzal před časem od státu Olomoucký kraj, který nyní zajišťuje, aby zařízení naplnilo volná místa a fungovalo nejen pro celý region, ale i pro více či méně vzdálené oblasti v republice.

Na rozdíl od jiných škol P. Mgr. Jan Jiříček SDB, vedoucí školy a vřesovický duchovní správce v jedné osobě, spolu s učiteli a vychovateli hledá žáky v diagnostických a výchovných ústavech, v SOS vesničkách a u sociálních kurátorů. „Nabízíme rodinné zázemí, ubytování, individuální přístup, naplnění volného času, kulturní a sportovní aktivity. Chlapci u nás mohou dokončit základní vzdělání, vyučit se a případně po ukončení školy i zůstat.“ vypočítává vedoucí učiliště, které připravuje zedníky a stavební pracovníky.

Klientem učiliště i v nižším ročníku se může stát každý, kdo má ukončenou povinnou školní docházku. Předpokladem pro přijetí není jednička z mravů či výborný prospěch, naopak předností je původ z rozvrácené rodiny, či život bez rodičů v ústavech a domovech a také výchovné a studijní problémy či nezaměstnanost.

Sociálně vzdělávací projekt založený na křesťanských principech navazuje na odkaz italského kněze a vychovatele Dona Boska, který v 19. století vytvořil koncepci práce s problémovou mládeží.

V případě zájmu se můžete kontaktovat na adrese: Švehlova střední škola, učiliště DON BOSCO, 798 09 Vřesovice 107; tel. 582 368 181, mobil 604 844 259.

„Záračná medailka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 725 Kč, střední (16 mm) - 1 285 Kč, velká (19 mm) - 1 890 Kč. Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka nad Moravou - Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

PŘÍPRAVY NA VÝROČÍ ÚMRTÍ JANA PAVLA II.

V římské diecézi jsou v plném proudu přípravy na slavnosti k 1. výročí úmrtí Jana Pavla II. Kardinál Camillo Ruini vyzval obyvatele Říma, aby se 2. dubna spojili s papežem Benediktem XVI. v modlitbě a vyjádřili tak svou vděčnost za zásluhy zesnulého papeže. 2. dubna v 21 hod., tj. v hodinu úmrtí Jana Pavla II., budou se věřící na náměstí Sv. Petra modlit růženec za zesnulého. Další den bude papež sloužit mši v chrámě sv. Petra.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 2. 4. - 5. neděle postní

1. čt.: Jer 31,31-34
Ž 51(50),3-4.12-13.14-15
Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)
2. čt.: Žid 5,7-9
Ev.: Jan 12,20-33
Slovo na den: *Kde jsem já, tam bude i můj služebník.*

Pondělí 3. 4. - ferie

1. čt.: Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)
Ev.: Jan 8,1-11
Slovo na den: *Ani já tě neodsuzuji.*

Úterý 4. 4. - připomínka sv. Izidora

1. čt.: Nm 21,4-9
Ž 102(101),2-3.16-18.19-21
Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)
Ev.: Jan 8,21-30
Slovo na den: *Stále dělám, co se líbí jemu.*

Středa 5. 4. - připomínka sv. Vincence Ferrerského

1. čt.: Dan 3,14-20.91-92.95
Dan 3,52a.52b.53.54.55.56
Odp.: ... *chvályhodný a svrchovaně velebohý navěky.*
Ev.: Jan 8,31-42
Slovo na den: *Skutečně svobodní.*

Čtvrtek 6. 4. - ferie

1. čt.: Gn 17,3-9
Ž 105(104),4-5.6-7.8-9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
Ev.: Jan 8,51-59
Slovo na den: *Znám ho a jeho slovo zachovávám.*

Pátek 7. 4. - připomínka sv. Jana Křtitele de la Salle

1. čt.: Jer 20,10-13
Ž 18(17),2-3a.3bc-4.5-6.7
Odp.: srov. 7 (*V své tísní jsem vyzval Hospodina, a vyslyšel mě.*)
Ev.: Jan 10,31-42
Slovo na den: *Nedělám-li skutky svého Otce, nevěřte mi!*

Sobota 8. 4. - ferie

1. čt.: Ez 37,21-28
Jer 31,10.11-12ab.13
Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
Ev.: Jan 11,45-56
Slovo na den: *To nerekl sám ze sebe.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	2. 4.	3. 4.	4. 4.	5. 4.	6. 4.	7. 4.	8. 4.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	387	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	395	399	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	395	399	402	406	409
Prosby	388	392	395	399	403	406	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	389	393	396	400	403	407	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	412
Antifony	386	390	838	853	868	884	416
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	386	390	394	397	401	405	416
Ant. ke kant. P. M.	387	391	394	398	401	405	416
Prosby	387	391	394	398	401	405	417
Záv. modlitba	389	389	393	396	400	403	419
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

DOTISK

VELKÉ TAJEMSTVÍ - MANŽELSTVÍ JAKO UMĚLECKÉ DÍLO

P. MUDr. Ladislav Kubíček

Tato publikace není vyčerpávající odbornou prací. Je to spíše zamyšlení. Neobrací se na ateisty, matrimology anebo teologické kritiky. Je určeno především věřícím, kteří chtějí plnohodnotně prožít svůj pozemský život, manželství nevyjímaje. Dotisk druhého vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., 196x122 mm, 54 str., 53 Kč

chem z Boha a bázní před Bohem? V druhé části vysvětluje na základě Bible, kdo je to ďábel a jak vést boj s tímto nepřitelem Boha a člověka.

Paulínky, brož., 176x115 mm, 96 stran, 114 Kč

KDYŽ VYSCHNE STUDNA (Modlitba po překonání začátků)

Thomas H. Green

Mnozí už překonali počáteční stadia života modlitby a zakusili radost, kterou přináší. Ale něco do této radosti vstoupilo a přišlo období vyprahlosti a zdnalivě Boží nepřítomnosti. Otec Green ve své knize pomáhá tento stav objasnit, orientovat se v něm a překonat ho. Ukazuje, že stav prázdnoty a bezúčtosti je v určitém stadiu zralé modlitby vlastně nevyhnutelný. Zakusili ho přece všichni duchovní velikáni!

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 208 stran, 189 Kč

BERME ĎÁBLA VÁŽNĚ

Adolf Rodewyk SJ

Německý jezuita, exorcista žijící v minulém století, hovoří o protivníkovi, který chce ukořistit pro sebe lidské duše. Tím protivníkem není nikdo jiný než ďábel. Rodewyk vysvětluje, jak se do světa dostalo zlo a jaké úskoky a lsti ďábel používá. Jde o cennou příručku pro každého, komu není lhostejný osud jeho duše. Dotisk prvního vydání.

Brož., A6, 62 stran, 45 Kč

PENTATEUCH (Pět knih Mojžíšových)

Český katolický překlad prvních pěti knih Bible. Překlad Václava Bognera zrevidovali, doplnili a výkladovými poznámkami opatřili Jaroslav Brož, Josef Hřebík, Petr Chalupa, Pavel Jartym, Mlada Mikulicová a Ladislav Tichý. Vyšlo s církevním schválením.

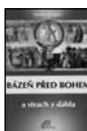
Karmelitánské nakladatelství, kož. vaz., A5, 550 stran, 450 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BÁZEŇ PŘED BOHEM A STRACH Z ĎÁBLA

Alain Quilici

Autor, dominikán, si v první části knihy klade otázku: Co je bázeň před Bohem? A jaký je rozdíl mezi stra-

APOFHEGMATA II

Druhý svazek výroků a příběhů řeckých poustních otců.

Benediktínské arcidiákonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, brož., 187x147 mm, 136 stran, 200 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.